 INBAKANAVU BHARATHIDASAN

இன்பக்கடல்

சத்திமுத்தப் புலவர் ஆகிய

இரண்டு சிறு நாடகங்கள்

பாரதிதாசன்

பாரதிதாசன் பதிப்பகம்
புதுச்சேரி

இன்பக்கடல்

ஆசிரியர்: பாரதிதாசன்

முதற் பதிப்பு: அக்டோபர் 1956

விலை ரூபாய் ஒன்று

கிடைக்குமிடம்:
பாரதிதாசன் பதிப்பகம்
புதுச்சேரி.

இன்பக்கடல்.

(காதுநுகர் நாடகம்.)

1. பட்டு வீடு.

பட்டு யார்?

அரச. அரசப்பன்.

பட்டு. ஓ, வாருங்கள் உட்காருங்கள் அத்தான்

அரச. என்ன பட்டு உன் குரலில் இத்தனை தளர்ச்சி?

பட்டு. ஒன்றுமில்லை...நமக்குள் ஏற்பட்டுள்ள தொடர்பு ஊர் அறிந்ததாகிவிட்டது. நம் திருமணம் விரைவில் நடந்துவிட வேண்டுமே என்று பெற்றோர் கவலை அடைந்திருக்கிறார்கள்.

அரச. நான்தான் சொன்னேனே, என்காதல்பித்துக்காக உன்னையும்' திரண்ட சொத்துக்காக அந்தத் தங்கத்தையும் (நான்) மணந்து கொள்ள வேண்டு மென்று! இதை இனிய முறையில் எடுத்துச் சொல்ல வேண்டாமா நீ உன் பெற்றோருக்கு?

பட்டு ஒப்புவார்களா ......உம்... ஒப்புவார்கள்...ஒப்பித் தான் தீரவேண்டும் அவர்கள். எதுவும் பேசிக்

கொள்ளாமல் என்னைப் பறிகொடுத்தேன் உங்கட்கு! இப்போது இதுவும் சொல்வீர்கள் எதுவும் சொல்வீர்கள். நல்லது அத்தான்! ஆமாம் முதலில் எனக்கும் உங்கட்கும் திருமணமா? அல்லது தங்கத்திற்கும் தங்கட்குமா?

அரச. தங்கத்தைத் நான் முதலில் மணந்து கொள்ள வேண்டும்.

பட்டு. அத்தான். கேளுங்கள். நான் பட்டு. முதலில் பட்டணிந்துதானே பிறகு தங்கத்தை யணிவார்கள்?

அரச. இல்லையே. தங்கத்தைப் பெற்ருல்தானே பட்டைப் பெற முடியும். இதில் இன்னென்று. என்னென்று கேள்.

பட்டு. என்ன?

அரச. தங்கம் என் தாய் மாமன் மகள். இருந்தாலும் உன் அகமொத்த தோழி. அவளையும் என்னையும் ஒன்றுபடுத்தும் தொல்லை என்னைச் சேர்ந்ததில்லை.

பட்டு. ஐயோ அத்தான், தங்கம் அந்த இளவழகன் மேல் உயிரை வைத்திருக்கிருள். தங்கத்தின் தந்தையோ மகள் விருப்பத்திற்கு மாருக நடப்பதில்லை. மேலும்நோயுற்றவர் தந்தை.
தாயற்றவள் தங்கம்.

அரச. தங்கம் என் மைத்துனி. நினைவிருக்கிறதா?

பட்டு. எனக்கு நினைவிருக்கிறது. அவளுக்கு நினைவிருக்க வேண்டும் அத்தான்.

அரச. என் கண்ணல்ல. நீ முயன்ருல் அவளுக்கு அதை நினைவூட்டலாம். நீ முயன்ருல் என்னேடு கூட்டலாம். மனமார முயற்சி செய். என் பங்கில் இரு உன்னை நம்பி இருக்கிறேன். என்னை நீ நம்பு.

பட்டு. நம்பியதின் பயனைத்தானே இதோ அறுவடை செய்கிறேன். இன்னும் நம்ப வேண்டும். நம்புகிறேன்.

அரச. வருந்தாதே பட்டு. இனிமேலும் நீ வருந்தும்படி நான் நடக்கமாட்டேன்: முகத்தைக்காட்டு...... என் கருத்தை முடி என் கண்ணல்ல

(முத்தத்தின் ஒலி)

தங்கம் வீடு. 2.

பட்டு. தங்கம்!- எங்கே தங்கம்?

வேலைக்காரி:— அவுங்கப்பாகிட்ட பேசிக்கிட்டு இருக்காங்க. அதோ வர்ராங்களே.

தங்கம். பாட்டு. எடுப்பு.

முல்லைமலர் கேட்டேன்
இல்லை என்று சொல்லாமல்
முடித்துக்கொள் என்றாரடி தோழி.

பட்டு. (பேச்சு)

ஓகோ அப்பாவா சொன்னார் தங்கம்? சொந்த மாமனைக் கட்டிக்கொள்ளச் சொல்லவில்லையா?

தங்கம். துணை எடுப்பு

கொல்லையில் வளர்ந்தாலும்
புல்லில் மணமிராதே
கொடுந்தொலைவில் அடர்ந்து படர்ந்து
கிடந்த நறு (முல்லை)

அடி

மாங் கொம்பைத்
தழுவிக் கொண்டிருக்கும்—அந்த
மலர்க்கொடியை அறுப்பார் உண்டா?
பூங்காட்டில் உலவிடும் வண்டைப்—போ
போ என்றார் என்ன பயன் கண்டார்?

தூங்கா விளக்குக்கும்
சுடருக்கும் ஏற்பட்ட
தொடர்பை அறுப்பதாலே
இடர் வந்துசேராதோ (முல்லை)

சாகும்போது என் தாய் சொல்லியபடி நீஉன் மாமனை மணந்து கொள்வதுதானே என்று சொன்னார் தந்தை. நான் சொன்னேன்: மாமாவின் நடத்தையை என்தாய் இப்போது இருந்துபார்த்தால் அப்படிச் சொல்லமாட்டார்கள். என்றேன் என்றேனு சரியம்மா சரியம்மா. நீஇளவழகனையே மணந்து கொள்ளம்மா என்று முடித்துவிட்டார், வாய்குளிர, மனம் குளிர.

பட்டு. திருமணம்?

தங்கம். இன்னும் நாளைந்து நாளில்.

பட்டு. மிக்க மகிழ்ச்சி தங்கம், எனக்கு விடை கொடு.

தங்கம். ஏன் பட்டு?

பட்டு. அம்மா விரைவில் வரச் சொன்னார்கள் நீ படித்துக்கொண்டிரு.

தங்கம். சரி.

— — —

3. தங்கம் வீடு.

[காற்செருப்பின் நடை ஓசை]

தங்கம். வேலைக்காரி, வெளியிற் போ! வெளியிற் போ!

வேலை. ஏம்மா?

தங்கம். அவர் வருகிறார் போ போ.

வேலை. வரலையம்மா.

தங்கம். அதோ காலடி ஓசை.

வேலை. ஏம்மா கவுந்து படுத்துக்கிட்டிங்க கட்டில்லே?

தங்கம். அதெல்லாம் கேளாதே போ.........

இளவழகன்.

[நாற்காலி இழுக்கப்படும் ஓசை]

செம்பு விரலால் தெறிக்கப்படும் ஓசை]

தங்கம்! தங்கம்!

[உடம்பில் கையால் தட்டப்படும் ஓசை]

தூக்கமா?

தங்கம். இல்லை அத்தான் இல்லை. நீங்கள் வந்தவுடன் கையால் தொட்டு எழுப்புவதுதானே? என்மேல் உங்கள் கைபட்டால் ஒடிந்தா போகும் தாமரைத் தண்டு சடுக்கென்று ஒடிவது போல?

இளவழ. இப்படி என்று தெரிந்நால் தப்படிப்பது போல் சாத்தியிருப்பேனே. அதுபோகட்டும் தங்கம், சேதியைச் சொல்ல மாட்டேன் என்கிறாயே?

தங்கம். சொல்லத்தான் தொடங்குகிறேனே அத்தான்.

இளவழ. காயா? பழமா?

தங்கம். எப்படித் தெரிகிறது உங்கட்கு'

இளவழ. உன் முகம் என்னமோ, முந்தா நாள் பூத்த தாமரை மாதிரி இருக்கிறது.

தங்கம். அப்படியானல் கெட்ட செய்திதானே? ஆமாம் உங்களை நான் மணந்து கொள்ளக் கூடா தென்று அப்பா சொல்லி விட்டார்.

இளவழ. ஆ, அப்படியா?

தங்கம். இல்லையில்லை நல்ல செய்திதான்

இளவழ. மெய்தானு தங்கம்?

தங்கம். மெய்தானு என் முகம் முந்தா நாள் மலர்ந்த தாமரைபோலிருப்பது?

இளவழ. இந்தா என்று இதழ் விரித்த செந்தாமரை உன் முகம்.

தங்கம். மாமனை மணந்து கொள்கிருயா என்ருர் அப்பா. முடியாதப்பா என்றேன் நான். அம்மா சாகும் போது அப்படித்தானே சொன்னுள் என்ருர். இப்போது அம்மா இருந்தால் அப்படிச் சொல்ல மாட்டார்கள் என்றேன். யாரை மணந்து கொள்ள நினைக்கிருய் என்று கேட்டார். சொன்னேன்.........

இளவழ. என்ன, சொன்னாய்?

தங்கம். உங்கள் பேரை.

இளவழ. எனக்கு இரண்டுபேர் உண்டு; எதைச் சொன்னாய் என்றால்.

தங்கம். சொன்னேன் அவர் தெரிந்து கொண்டார் அப்புறம் என்ன?

இளவழ. அப்பாவிடம் நீ சொல்லியபடி சொல். சொல்லுகிறாயா இல்லையா நான்போகிறேன்.

தங்கம். "இளவழகனை" என்றேன்.

இளவழ. அப்படிச்சொல் காதுகுளிர — அதற்கு?

தங்கம். மனமார ஒப்பினார். சரி என்று செப்பினார். இதில் இன்னொரு மகிழ்ச்சிக் குரிய செய்தி என்ன என்று கேளுங்கள்.

இளவழ. என்ன என்று வேறு கேட்க வேண்டும். விரைவில் சொல்லமாட்டாயா தங்கம்?

தங்கம். இன்னும் இரண்டு மூன்று நாட்களில் திருமணம். ஏன் என்று கேளுங்கள்.

இளவழ. ஏன்?

தங்கம். அப்பாவுக்கு உடல் நலம் இல்லை. சீர்கேடு முற்றிக்கொண்டு வருகிறது அத்தான். இன்றைக்கே மாப்பிள்ளை வீட்டார் அப்பாவைக் கண்டு பெண்

கேட்டு, நாளையும் குறித்து விடவேண்டும். விரைவில் போய் இதைச்சொல்லுங்கள் உங்கள் பெற்ருேருக்கு.

இளவழ. அப்படியானுல் நான் விரைவில் வீட்டிற்குப் போகவா,

தங்கம். உம் பின்னென்ன?

இளவழ. சரி போய்வருகிறேன். (நாற்காலி தள்ளப்படும் ஓசை)

தங்கம். இன்னும் சிறிதுநேரம் இருங்கள் அத்தான்; உட்காருங்கள்.

இளவழ. இருக்கவும் கூடாது போகவும் கூடாது.

தங்கம். விரைவில் போனுல்தான் அவர்களை விரைவில் அனுப்ப முடியும் என்கிறீர்களா?

இளவழ. நாஞு சொன்னேன் நீ தானே தங்கம் சொன்ஞய்? என் கரும்பல்ல விடை கொடு போய் வருகிறேன்.

———

1. தங்கம் வீடு.

அரசப்பன் தந்தை—

தே, செங்கேணி, ஐயா என்ன செய்கிறூர்?

வேலைக்காரி—

ஆரு? தங்கம் அவுங்கப்பாதானே?

அரசப்பன் தந்தை—

ஆமாம்.

வேலைக்காரி—

அவுங்களுக்குத்தான் உடம்பு நல்லால்லியே சும்மா வந்து வந்து தொல்லை குடுத்தா.

அரசப்பன் தந்தை—

சீ ஓடிப்போய் ஒங்க மைச்சான் வந்திருக்காரிண்ணு சொல்லு.

வேலைக்காரி—

ஐயா...ஐயா...

தங்கத்தின் தந்தை—

ஏன்?

வேலைக்காரி—

அரசப்பா அவுங்க அப்பா வந்திருக்காரு, தூங்குறாரிண்ணு சொல்லிபுடட்டுமா?

தங்கத்தின் தந்தை—

சீச்சி அனுப்பு.

அரசப்பன் தந்தை—

எப்படி இருக்கிறது உடம்பு?

தங்கத்தின் தந்தை—

சீர்கேடு மிகுதியாகிறது [இருமல் ஓசை] ஐந்தாந்தேதி தங்கத்தின் திருமணம் [இருமல்) இடையில் மூன்று நாள்தான் இருக்கிறது [இருமல்]

அரசப்பன் தந்தை—

மாப்பிள்ளை?

தங்கத்தின் தந்தை—

இரிசப்பன் மகன் இளவழகன் (இருமல்) நல்ல பையன் (இருமல்) படித்த பையன்

அரசப்பன் தந்தை—

உரியவன் இருக்கையில் ஏன் அப்படி?

தங்கத்தின் தந்தை—

அல்ல அல்ல [இருமல்] தங்கம் இளவழகனைக் கட்டிக் கொள்வேன் என்னும் போது?—வருத்தப் படாதே. இருந்து நடத்து நீ திருமணத்தை! [இருமல்] படுத்த படுக்கையை விட்டு என்னுல் நகர முடியாது [இருமல்]

அரசப்பன் தந்தை—

நம் பையனுக்கு உங்கள் பெண்ணைக் கொடுப்பதால் உங்கள் சொத்து அயலில் போகாதே?

தங்கத்தின் தந்தை—

அதெல்லாம் எனக்குத் தெரியும்.

அரசப்பன் தந்தை—

சரி,

தங்கத்தின் தந்தை—

கணக்கப்பிள்ளை இருக்கிறார் ஆட்கள் இருக்கிறார்கள். ஆகவேண்டியதைப்பார்; தொடங்கு போ...

— —

5. தங்கம் வீடு.

இளவழ. என்ன ஊன்றிப் படிக்கிறாய் தங்கம்?

தங்கம். வாருங்கள் அத்தான். நல்ல வேளை. என் மாமா இருக்கிறாரே அவர் எழுதுகிறார் காதற்கடிதம் படியுங்கள்.

இளவழ செந்தாமரை மலர்க்கும் செவ்விதழ்க்கும்
தேனுக்கும் நொந்தே கிடக்கும் நுவல் வண்டு
வந்தால் வரவேற்பதுண்டோ மலர்க்காடே?
ஓர் சொல் தரவே நான் தந்தேன் இவ்வேடு.

மாமாவண்டு, மைத்துனியாகிய மலர்க்காட்டைக் கேட்கிறது: உன்னிடம் வந்தால் வா என்று வரவேற்பாயா? பதில் எழுது ஒரு பேச்சில் என்று. வா என்று சொன்னால் ஏன் தங்கம் உன் வாய் மலரா கசக்கும்? பதிலா எழுதுகிறாய்? படி தங்கம்.

தங்கம். செந்தாமரை மலர்க்கும் செவ்விதழ்க்கும்
தேனுக்கும்.

வந்தால் வரவேற்க ஒண்ணாது—செந்தேனை
வீழ்த்துகின்ற தோட்டம்தோட்டக்காரன் மேன்மையினை

வாழ்த்த மணப் பந்தலுக்கு வா.

இதை உங்கள் கையாலேயே அதோ இருக்கும்

அவன் ஆளிடம் கொடுத்து அனுப்புங்கள் அத்தான்.

இளவழ. இதை எடுத்துப்போய்க் கொடப்பா.

வேலைக்காரன். நல்லதுங்க.

தங்கம். ஏன் அத்தான் விடிந்தால் திருமணமாயிற்றே உடுப்பெல்லாம் தைத்தாகிவிட்டதா?

இளவழ. விடிந்தாலா. இன்றிரவுதான் திருமணம். இன்றிரவு நாலு மணிக்கு. இன்னும் சட்டை தைத்து முடியவில்லையாம். சட்டையில்லாவிட்டால் என்ன தங்கம்?

— —

பாட்டு. தென்பாங்கு

அன்பிருந்தால் போதுமன்றோ அங்கரக்கா என்னபயன்?
தென்பழந் தமிழ்ச் சொல்லாளே தங்கமே தங்கம்
உன் பழக்கம் பொன்னுடையாய் மேனி குலுங்கும்.

தங்கம். நான் பாடட்டுமா?

பாட்டு. தென்பாங்கு

பொன்மெருகு மேனியன்றோ புழுதிபடக் கூடாதையா
மன்னவன் போல் சட்டை போட்டுச் சிங்கமே சிங்கம்
மணவரைக்கு வந்தாலே என் ஆசையும் பொங்கும்.

இளவழ. மொத்த சுவை தங்கம். நான்போகிறேன்· வேலை இருக்கிறது.

தங்கம். சரி அத்தான்.

———

6. தங்கள் வீடு.

உறவு 1. மூன்று மணி ஆகிறது. மேளக்காரர் நடையில் படுத்திருக்கிறங்க எழுப்புங்க.

உறவு 2. ஏன் முருகேசு வாழைமரத்தெ கட்றது எப்போ. எழுந்திரப்பா.

உறவு 3. அடுப்பு மூட்றது தானே. சமையல் காரரே.

உறவு 4. வரவேண்டிய பெரியவங்களுக்கு வண்டி அனுப்பியாச்சா.

(இசை முழக்கம்)

———

7. பட்டு வீடு.

அரசப். பட்டு! நீ திருமணவீட்டுக்குப் போகாதே இங்கேயே இருந்துவிடு. ஏன் என்றால் அங்கே கலவரம் ஏற்படும்!

பட்டு. என்ன?

அரசப். திருமண வேளையில் இளவழகன் இருக்கமாட்டான்.

பட்டு. ஏன்?

அரசப். அவனை அங்கில்லாமல் செய்துவிடுவேன் எப்படியாவது.

பட்டு. உயிருக்குக் கெடுதி நேர்ந்து விடக்கூடாது அத்தான்.

அரசப். இல்லை இல்லை மயக்க மருந்தைக் கொடுத்துக் கடற் பாலத்தின் அடியில் போட்டுவைத்து விட எண்ணுகிறேன்.

பட்டு. இறந்து விட்டால்?

அரசப். இறக்கமாட்டான் பட்டு. வசம்பின் சாற்றையும் எலுமிச்சைச் சாற்றையும் கலந்து கொடுத்தால் உடனே மயக்கம் தீர்ந்துவிடும். தாலி கட்டும் வேளைக்கு அவன் இல்லா விட்டால் நான் தங்கத்திற்குத் தாலி கட்டி விடுவேன். அப்பாவும் அதுதான் சரி என்றார். இங்கேயே இரு.

பட்டு. சரி

8. தெரு

அரசப். ராமு! காருக்கு எண்ணெய் ஊற்றியாயிற்ரு?

ராமு. ஆச்சிங்க.

அரசப். மாப்பிள்ளையைக் கூப்பிடு விரைவாக.

ராமு. மாப்பிள்ளே. அரசப்பன் கூப்பிடருரு.

அரசப். இளவழகரே, ஏறுங்கள் காரில். அந்தப் படவா இன்னும் தைக்கிருன் உடுப்பை. ஒருமுறை போட்டுப் பார்க்க வேண்டுமாம். உம், விடப்பா காரைக் கடற்கரைப் பக்கம். ஏறுங்கள் ஏறுங்கள். பும் பும் (கார் ஊதும் ஓசை)

இளவழ. திருமணம் முடிப்ப தென்ருல் எவ்வளவு தொல்லே அரசப்பன்.

அரசப். அதை ஏன் கேட்கிறீர்கள் இளவழகரே! காலேச் சிற்றுண்டியோடு சரி. இதுவரைக்கும் பச்சைத் தண்ணீரை வாயில் ஊற்றவில்லே கேட்டால் கேளுங்கள் விட்டால் விடுங்கள்! வானத்தின் கீழே யிருந்து சொல்லுகிறேன். என்னமோ சீமை இலந்தம்பழமாம் சென்னேயிலிருந்து வந்தது. வாயிற் போடுங்கள் இதை.

இளவழ. நன்ருயிருக்கிறது! (இச்சி என்று சப்பும் ஓசை)

அரசப். ராமு மாப்பிள்ளையைக் கூப்பிடு இப்போது!

ராமு மயான காண்டந்தானு?

அரசப். இல்லை மாலைவரைக்கும் மாப்பிள்ளைக்கு மழையும் வெய்யிலும் ஒன்றுதான். நிறுத்து காரை. இவனைத் தூக்கு. நடந்துபோ கடற்பாலத்தின் அடியில். கிடத்து இப்படித்தான். இந்தா இந்தத் துணியால் மூடு உச்சி முதல் உள்ளங்கால் வரைக்கும்! வா போகலாம். (பும்...பும்)

———

9. தங்கம் வீடு

ஐயர். பொண்ணு மாப்பிள்ளைக்கு வஸ்திராபரணம் ஆகட்டும் நாழிகை ஆறது.

உறவு 1. வாம்மா தங்கம். இப்படிவா, பொண்ணு தோழி ஆருதைனுகி?

உறவு 2. அவத்தான் அயிலாண்டம். அதுகூடமா தெரியாது.

உறவு 3. சித்தப்பா, மாப்பிளே எங்க சித்தப்பா?

உறவு 4. இங்கேதான் இருப்பான். நீ வெத்லே கட்டே பிரிச்சி பட்டி கட்டு, ஆரத்தே கொண்டா. சந்தனம் கரை.

இளவழகன் தாய்—

ஆமாம் நம்ப பையன் இளவழகன் எங்கே?

இளவழகன் தந்தை—

இங்கேதான் இருப்பான்.

இளவழகன் தாய்—

எங்கியும் பார்த்தேனே. இல்லியே.

ஐயர். பொண்ணு மாப்பிள்ளை வரணும். வாத்யம் வாத்யம்.

இளவழகன் தந்தை—

நிறுத்தப்பா வாத்யத்தே. பையன் எங்கே?

உறவு 1. ஏன் வீராசாமி பையனே பாத்தியா. குப்பு சாமிக்கு தெரியுமே. ஏன் குப்புசாமி மாப் பிள்ளே எங்கே?

உறவு 2. நான் பார்க்கவேல்லே. அதோ வராரே அர சப்பன் அவரே கேட்டா தெரியுமே.

இளவழகன் தந்தை—

என்ன அரசப்பா இளவழகன் எங்கேயப்பா.

ஐயர். முகூர்த்தவேளே தப்பிடப்படாது. சீக்கிரம்.

இளவழகன் தாய்—

பிள்ளேயை யாராவது எங்கேயாவது இட்டும் போய்க் கொண்ணுட்டாங்களோ என்னமோ தெரியிலியே.

அரசப். நானும் இத்தனே நேரமாய் அலேந்து விட்டேன் இளவழகன் ஊரில் இருக்கிறதாகத் தெரிய வில்லே.

இளவழகன் தந்தை—

ஐயோ, ஏன்?

அரசப். இளவழகன் ஒருத்தியை வைப்பாட்டியாய் வைத்துக் கொண் டிருந்தாராம்

இளவழகன் தந்தை—

ஐயோ அப்படிப் பட்டவனல்லவே

அரசப். கேளுங்கள். அவளும், அவளைப் பெற்றவர்களும் இளவழகனை மடக்கி, நீ திருமணம் செய்துகொண்டால் நாங்கள் போகிற வழி என்ன என்று சண்டை போட்டார்களாம். அதன்மேல் இளவழகன் நான் தங்கத்தைத் திருமணம் செய்து கொள்ளவில்லை உன்னையே நான் திருமணம் செய்து கொள்ளுகிறேன் என்று அந்த வைப்பாட்டியையும், வைப்பாட்டியின் உறவினரையும் கூட்டிக்கொண்டு வெளியூருக்குப் போய்விட்டாராம் என்று கேள்வி

இளவழகன் தந்தை—

அடடா என்ன மாறுபாடு.

உறவு 1 பெரிய முட்டாத்தனமால்ல இருக்கு.

உறவு 2. அப்போ என்னு பண்றது. ஒண்ணும் கெட்டுப் புடலே இதோ இருக்கார் மலையாட்டம் அரசப்பன், இழுத்து வைத்து மணத்தை முடியுங்கள்.

உறவு 4. ஆமாமாமாம்.

உறவு 5. பெத்தவங்களே கேக்கணுமே!

உறவு 1. மாப்பிள்ளையெ பெத்தவங்க ஒத்துக்ருங்க அந்தாண்ட பாத்தா பொண்ணுக்கு ஒடையவங்க யாரு, அந்த மாப்பிள்ளையெ பெத்தவங்கதானே இது என்ன வெக்கக் கேடாருக்குது.

உறவு 2. அது சரிதான்.

உறவு 3. கொண்டா!

உறவு 4. மாப்பிள்ளையெ தலையிலே தண்ணியே ஊத்தினு வரச்சொல்லு. அவ்வளவுதான்!

உறவு 5. ஏன் ஐயரே, முகூர்த்த வேளை இன்னும் இருக்குதில்ல?

ஐயர். நல்லா இருக்குண்ணேன், மணி நாலுதானே ஆச்சி இருக்கு! இருக்கு!

உறவு 1. பொண்ணு எங்கே?

உறவு 2. இதோ வந்து, இட்டாங்க பொண்ணு மாப்ளேயெ

உறவு 3: பொண்ணு எங்கே?

உறவு 4. பொண்ணு காணலையே!

உறவு 5. உம் அங்கேதானிருக்கும் எங்கே பூடும்?

(பாட்டு)

தங்கம்: நிலவே நிலவே சிறிதும் இன்பம்
இலையே வாழ்வில் ஏனிந்தத் துன்பம்?
விலையிலா மாணிக்கந் தன்னை
விலகிடச் செய்தபின், தன்னை
விரும்பென்று சொல்லுவான் என்னை!

கடலே கடலே என் உயிரை
விடலே தகுதி வாழ்வினி வீணே
உடலும் உயிரும் அவன் என்றிருந்தேன்
படலாகுமோ இந்தத் தாழ்வு?
கெடலானதே என்றன் வாழ்வு!

(பேச்சு)

கடலே! ஆழக்கடலே! உன் நடு வயிற்றில் என்னை அடக்கிக் கொள்!

பட்டு: தங்கம்! தங்கம்.

தங்கம்: ஆ, யார்? பட்டா?

பட்டு: ஆம் தங்கம் உன் மணவாளன் இதோ.

தங்கம்: அத்தான்!

இளவழு: கடலில் விழுந்து உயிர் விடவும் துணிந்தாயா? தங்கம் எனக்கு மயக்க மருந்தைக் கொடுத்து இங்கே போட்டு விட்டுப் போய்விட்டான் அரசப்பன். வசம்பின் சாற்றையும் எலுமிச்சஞ் சாற்றையும் தந்து என்னைக் காத்தவர் உன் தோழியார்.

பட்டு. என் அருகில் உட்கார்ந்து கொள். தங்கம். அருகில்வா. கடலில் வீழ்ந்து உயிர் விடவும் துணிந்தாய்.

தங்கம். ஆம் அத்தான் துன்பக்கடலில் தொலைந்திருப்பேன்! ஆயினும் இன்பக் கடலில் இதோ நீந்தி விளையாடுகின்றேன்.

பட்டு. நீங்கள் இங்கேயே இருங்கள்! நான் அந்தக் குற்றவாளி அரசப்பன் நிலையைப் பார்த்து வருகிறேன்.

இளவழ. பட்டு, கூடுமானால் இதே நேரத்தில் அரசப்பனை நீ மணந்து கொள்ள முயன்று பார்.

பட்டு. நல்லது போகிறேன்'

தங்கம் இளவழகன்:

பாட்டு

ஒருமனப் பட்டதே திருமணம் ஆகும்
உயிருடல் போலே இருவர் அன்பாலே (ஒரு)
கருமணல் காட்டில் நீலவான் கூரை,
வெண்ணிலாச் சந்தனப் பூச்சு,
பெருங்கடல் முரசு நலமெலாம் செய்யப்
பேரின்ப வாழ்வுகண்டோம் நாம் (ஒரு)

மக்கள்: தங்கமே, இளவழகே வாழ்க!
தங்கம்: பட்டு, மணம் முடிந்ததா உனக்கு?
பட்டு: ஆம் தங்கம்.
மக்கள்: இரு மணமக்களும் வாழ்க!

———

சத்திமுத்தப் புலவர்

சத்திமுத்தப் புலவர்

1

இடம்: மாளிகை, மன்னி (அரசி) அறை.

காலம்: வேனில், மாலை

காட்சிஉறுப்பினர்: பாண்டியன்—பாண்டி மன்னி.

பாண்டியன்:— மங்கையே மாளிகைக்கு நேர்
வந்து நிற்கின்றது தேர்
திரும்பிப் பார்
வந்து சேர்
இவ்வெயிலை யார்
பொறுத்திருப் பார்?

மன்னி:— ஆம் அத்தான் வெப்பந்தணிக்கும் சோலை
மாமரச் சாலை
மணமலர் மூலைக்கு மூலை!

அலைந்திட இங்கென்ன வேலை?
அடடா வெயில் உரிக்கிறது தோலை.
(புறப்படுகிறார்கள்)

பாண்டியன்:— புறப்பட்டு விட்டாயா!
கையோடு கை கோத்து
மெய்யோடு மெய் சேர்த்து?
நடந்து வா! காத்து
நிற்கும் தேரிலேறு பார்த்துப் பார்த்து
(அணைத்து ஏற்றிவிடுகிறான்)

மன்னி:— நீங்கள் ஏற என்ன தடை?
நசுங்கி விடாது என் துடை.
குதிரை தொடங்கட்டும் பெரு நடை.
பாகனுக்குக் கொடுங்கள் விடை.

(பாட்டு)

பாண்டியன்:—மனங்குளிர இளம் பரிதி
நடம் பயில ஓட்டடா!
குளம் படியின் சதங்கை ஒலி
ததும்ப இனி ஓட்டடா!
நீட்டியதோர் சாட்டை நுனி
காட்டி இனி ஓட்டடா!
கூட்டம் நட மாட்டமது
பார்த்த படி ஓட்டடா!

(பாட்டு)

மன்னி:— சாலை முடி வானவுடன்
சோலையினைக் காணலாம்;
மாலையில் உலாவி நலம்
யாவுமினிப் பூணலால்
(தேர் செல்லுகிறது)

2

இடம்: சோலை
காலம்: ஷை
காட்சி உறுப்பினர்: ஷை

பாண்டியன்:—பெண்ணே
சோலையைக் காண நேர்ந்தது.
தேர் வந்து சேர்ந்தது.
தொல்லை தீர்ந்தது.
உலவும் வேலை நம்மைச் சார்ந்தது!
தென்றல் ஆர்ந்தது!
அதில் மணம் ஊர்ந்தது!
தெவிட்டாது பாடுவதில்
அந்தத் தேன் சிட்டுத் தேர்ந்தது!

மன்னி:— தேடிக் கொண்டிருக்கும்
மணிப் புரு! ஊடிக் கொண்டிருக்கும்

அதன் பெட்டை வாடிக் கொண்டிருக்கும்
இரண்டுள்ளமும் ஒன்றையொன்று நாடிக்
கொண்டிருக்கும்
பின் கூடிக் கொண்டிருக்கும்
கூடிக், கூட்டில் பாடிக் கொண்டிருக்கும்
அடடா குந்திய கிளியோ ஆடிக்
கொண்டிருக்கும்
அழகிய ஊஞ்சல்!
(சிறிது விலகி)

பாண்டியன்:— காண்பாய் செவ்வாழையின் காய்
கண்டு திறந்தது மந்தியின் வாய்
மடிவிட்டுப் பிரிந்தது அதன் சேய்
அதோ உதிர்ந்தது சருகு
மான் குட்டிப் பாய்
அது "மடி சாய்"
என்று வேண்டத் தாய்
பால் தரும் அதனிடம் போய்!
மெல்ல நடந்து வரு வாய்!
தாங்குமோ உன் கால் நோய்?
(பின்னும் சிறிது நடந்து)

மன்னி:— ஆஆ! மிகப் பெரிய குளம்!
சுற்றிலும் புதர்ப் பூக்கள் என்ன வளம்?
தாமரை இலைக் கம் பளம்

அதன்மேல் நீர்முத்து வயிரமடித்த களம்!
வியப்படைகின்றது என் உளம்!
(மற்றொரு புறம்போய்)

பாண்டியன்:— வண்டுகள் இசையரங் காக்கியது ஊரை;
அல்லியும் தாமரையும் அப்படியே
மறைத்தது நீரை!
துள்ளுமீன் அசைத்தது அவற்றின்
வேரை.

மன்னி:— என் அத்தான் தாமரை அரும்பா சாரை?
அஞ்சுவதைப் பாருங்கள் அந்தத் தேரை?
(நாரைகளைப் பார்த்து)

பாண்டியன்:— பெண்ணே பார் நாரை நாரை நாரை!
அந்த நாரையின் தோற்றம் பார்.
வெண்ணிலவு மண்ணுலகுக்
களித்த காணிக்கை போல்,
பேணிக் கொள்வார்க்கும்
காணற் கியலாது அதன் மாணிக்கக் கால்

மன்னி:— ஆம் அத்தான் காலில் காணப்படும்
செந்நிறத்திற்கு ஒப்பாக
மாணிக்கத்தைக் கூறினீர்கள் அல்லவா?
அதன் உடலை நான் சொல்லவா?
வெண்ணிலவும் அதை வெல்லவா?

முடியும்? என் நல் அவா
ஒன்றே ஒன்று!

பாண்டியன்:— நன்றே சொல் இன்றே!

மன்னி:— நாரையின் கூர்வாய் கண்டீர்களா?
அதுஎதுபோல்இருக்கிறது விண்டீர்களா?

பாண்டியன்:— கூர்வாய்க்குச் சிறந்த
ஒப்பனை கூற மறந்தேனு!
அறிவு துறந்தேனு!
அல்லது நான் இறந்தேனு!

மன்னி:— அத்தான் அதன் கூர்வாய் காணும்போது
எதைச் சொன்னுல் தோது?
கத்தரிக் கோல்போல் என்ருல்
ஏன் ஒவ் வாது?

பாண்டியன்:— ஏது
முடி யாது

மன்னி:— திரண்டு இருக்கிறது நாரையின் அலகு

பாண்டியன்;— சப்பைக் கத்தரிக்கோலே இணை
சொன்னுல் ஏற்குமோ உலகு?
பெண்ணே மாளிகை நண்ணுவோம்
இதைப் பொறுமையுடன் எண்ணுவோம்
(போகிருர்கள்)

3

இடம்: புலவர் இல்லம் சத்திமுத்தச் சிற்றூர்.

காலம்: காலை.

காட்சியுறுப்பினர்: சத்திமுத்தப் புலவர், அவர் மனைவி.

மனைவி: எதைக்கொண்டு அரிசி வாங்குகின்றது?
அடுப்பில் பூனை தூங்குகின்றது.
பெரிய பையன் கண்ணில் நீர
தேங்குகின்றது
கைப்பிள்ளை பாலுக்கு ஏங்குகின்றது
சொன்னால் உங்கள்முகம் சோங்குகின்றது
எப்படிச் சாவைத் தாங்குகின்றது?
இப்படியா உங்கள் தமிழ்ஓங்கு கின்றது?

புலவர்:— என் தந்தை தாய் தேடி வைத்த
பொருள் ஒரு கோடி
பசியால் வாடி
என்னை நாடி
என்மேல் பாடிப் புகழ்ந்த
புலவர்க்குஅள்ளிக்கொடுத்தேன் ஓடி ஓடி!
இன்று பசிக்குப் பருக உண்டா
ஒரு துளி புளித்த காடி?
நினைந்தால் தளர்கின்றது என் நாடி.

மனைவி:— நீங்கள் ஏன் அரசரிடம் போகக் கூடாது?
நம் வறுமை ஏன் ஏகக் கூடாது?
ஏன் சொல்லுகிறேன் எனில்
என் மக்கள் உள்ளம் நோகக் கூடாது
அதனால் நான் சாகக் கூடாது

புலவர்:— பசியான துன்பக் கடல்!
அதில் துடிக்கும் உன் உடல்!
கொதிக்கும் மக்கள் குடல்
எப்படி முடியும் இந்த நிலையில்
உங்களை விட்டு வெளியில் புறப் படல்?

மனைவி:— வேறென்ன வழி?
சரியல்லவா என் மொழி?
செல்லா விடில் வருமே பழி.

புலவர்:— அண்டை வீட்டில் அரைப்படி
அரிசி கைமாற்று
வாங்கிப், பசி யாற்று
நாளைக்குக் கொடுத்து விடுவோம்
நம்மிடம் ஏது ஏ மாற்று?

மனைவி:— வாங்கியாயிற்று நேற்று

புலவர்:— பக்கத்து வீட்டுக்காரி தர ஒப்புவாள்
சென்று கேள்

கூசலாகாது உன் தோள்
பசியோ கடுக்கும் தேள்

மனைவி:— கேட்டாயிற்றே மூந்நா நாள்

புலவர்:— மக்களைக் கட்டிப் பிடித்து
அருகில் படுத்து,
போகும் உயிரைப் போகாது தடுத்துக்
கொண்டிரு! கொடுத்துப்
போக ஒன்று மில்லை,
உங்களை வெறுங்கை யோடு விடுத்துப்
போகிறேன்.

4

இடம்: காட்டு வழி.

காலம்: மாலை.

கதை உறுப்பினர்: புலவர், மாடு மேய்க்கும் சிறுவன்

வழியில்

புலவர்:— (பாட்டு)

படும் பாட்டை அறியாத பசிநோயே
நெடுங் காட்டிலே வந்து மூண்டாயே!
எல்லாம் இருக்கின்ற திருநாடே,
இல்லாமை தீருமா இனிமேலே?

புலவர்:— ஆட்டுக்காரத்
தம்பி!

பையன்:— ஏன் பாட்டுக்கார
அண்ணு?

புலவர்:— எது நகரம்?

பையன்:— இது அகரம்!

புலவர்:— எது பாட்டை?

பையன்;— அதோ பேட்டை
அடுத்த கள்ளிக் காட்டைத்
தாண்டி ஓர் ஓட்டைப்
பிள்ளையார் கோயில், அதன் சோட்டைப்
பிடித்தால் அடையலாம் ஒரு மேட்டை
அங்கிருந்துபார்த்தால்தெரியும் கோட்டை

புலவர்:— தம்பி நன்றி

பையன்:— ஒதுங்கிப் போங்க அதோ பன்றி!
நடவுங்கள் கவலை இன்றி,

புலவர்:— பாட்டு

நள்ளிருளும் வந்ததுவோ – பெண்டு
பிள்ளைகளின் நிலை எதுவோ!

கொள்ளிநிகர் பசிநோயால் பறந்தாரோ—அவர்
கொண்டதுயர் தாங்காமல் இறந்தாரோ
உள்ளதொரு பாண்டிநகர் அடைந்தேனே—நான்
ஒருகாத எல்லை கடந்தேனே
தள்ளாடித் தள்ளாடி நடந்தேனே—நோய்
தாங்காமல் இருகாலும் ஓடிந்தேனே
நேரடியில் இன்றிரவு கழிப்பேனே—இரவு
சென்றவுடன் காலையில் விழிப்பேனே
பாராளும் பாண்டிமா நாட்டின்மேல்
பாடியே என் வறுமை ஒழிப்பேனே.
(தேரடியில் படுத்துக் கொள்ளுகிருர்.)

5

இடம்: பாண்டிமா நகர்.

காலம்: இரவு.

கதையுறுப்பினர்: புலவர், பாண்டியன், அமைச்சன்.

அரசன்:— அமைச்சரே ஊரில் திருட்டு
வஞ்சப் புரட்டு
தீயர்களின் உருட்டு
நடக்கின்றனவா என்றறியும் பொருட்டு
சுற்றி வருகின்ருேம் இந்த இருட்டு
வேளையிலும்.

அமைச்சன் :— அதனால்தானே இவ்வாறு துணிந்து
இந்த மாற்றுடை அணிந்து
பெருங்குரல் தணிந்து
நகர்வலம் வருகின்றோம்.

அரசன் :— தெற்குத் தெரு நீக்கி
வடக்குத்தெரு நோக்கி
மேற்கில் கருத்தைப் போக்கி
வருகின்றோம். தேரோடும்
தெருவே பாக்கி.

அமைச்சர் :— அரசே நாரை! நாரை!
எப்பக்கத்து நீரை
எண்ணி இந்நேரத்தில் ஊரைக்
கடந்து போகின்றது இந் நாரை?

ஒருகுரல் :— "நாராய் நாராய் செங்கால் நாராய்"

பாண்டி :— யாருடைய குரல் பாராய்
தேரடியிலிருந்து வருகின்றது நேராய்
உற்றுக் கேட்போய் வாராய்
எனக்குத் தோன்றுகிறது
அகவற் சீராய்

ஒருகுரல் :— "பழம்படு பனையின் கிழங்கு பிளந்தன்ன
பவளக் கூர்வாய்ச் செங்கால் நாராய்

பாண்டி:— அடடா பெற்றேன்
கூர்வாய்க்கு உவமை கற்றேன்
இன்பம் உற்றேன்

ஒருகுரல்:— "நீயும் உன்மனைவியும் தென்றிசைக் குமரியாடி வடதிசைக் கேகுவீராயின் எம்மூர்ச் சத்திமுத்த வாவியுள் தங்கி, நனைசுவர்க் கூரைக் கனைகுரற் பல்லி, பாடுபார்த் திருக்கும் என் மனைவியைக் கண்டு,
எங்கோன் மாறன் வழுதி கூடலில்
ஆடையின்றி வாடையில் மெலிந்து
கையது கொண்டு மெய்யது பொத்திக்
காலதுகொண்டு மேலது தழீ இப்
பேழையுள் இருக்கும்பாம்பென உயிர்க்கும்
ஏழையாளனைக் கண்டனம் எனுமே.

பாண்டி:— அமைச்சே பனங்கிழங்கு பிளந்தது போன்றிருக்கிறது நாரையின் கூர்வாய் என்பதற்கு, பழம்படு பனையின் கிழங்கு பிளந்தன்ன பவளக் கூர்வாய் என்றார்,
மற்றும் அச்செய்யுளின் பொருளை
உணர்ந்தாயா?
பறந்து சென்ற நாரையைத் தம்
மனைவிக்குத்

தூது விடுகின்றார். எப்படி?

நாரையே நீயும் உன் மனைவியும்
தெற்கிலுள்ள
கன்னியா குமரியுள் மூழ்கி வட திசைக்குச்
செல்விராயின்,
அங்கே சத்தி முத்தம் என்னும் எங்கள்
ஊரில் தங்கி
என்மனைவியிடம் என் நிலையைக் கூறுவாய்
என்கிறா.

தம் மனைவி அங்கு என்ன நிலையில் இருப்பாளாம் என்றால் நனைந்த சுவருள்ள கூரையில் இருக்கும் பல்லி தன் கணவன் "வந்து விடுவான்" என்று கூறுவதை எதிர்பார்த்திருப்பாளாம்.

அப்படிப்பட்டவளிடம் நாரை என்ன சொல்ல வேண்டுமாம்? பாண்டியன் ஆளும் மதுரையில் ஆடையில்லாமல் குளிர் காற்றில் மெலிந்து கையால் உடம்பைப் பொத்திக் கொண்டு காலை உடலால் தழுவிப், பெட்டியில் அடைந்த பாம்பு போல் மூச்சுவிடும் ஏழையான உன் கணவனைக் கண்டேன் என்று கூற வேண்டுமாம்.

என்னே! வறுமையின் கொடுமை! என்னே! அரும்புலவரின் இரங்கத்தக்க நிலை! நாழிகையாகிறது. அவரை அழைப்போம் வா!

குறட்டை விடுகிருர். எழுப்பலாகாது இதோ என் போர்வையால் அவர் உடம்பைப் போர்த்து விடுகிறேன். போவோம், விடியட்டும். காவற்காரர்களை அனுப்பி அழைத்துக் கொள்வோம்.

பாண்டியன் பள்ளியறை

மன்னன்:— இருள் மடிந்தது
கூவும் சேவல் கழுத்தோ ஓடிந்தது
கதிரொளி எங்கும் படிந்தது

அரசி:— இரவு நான் தூங்கியபின் வந்தீர்கள் போலும்
வழிபார்த்திருந்தன என் இருவிழி வேலும்!
உலாவி அலுத்தன என் இரு காலும்!
துவண்டு போயிற்று என் இடை நூலும்
ஆறிப் போயிற்றுப் பாலும்
அழகு குன்றின முப்பழத் தோலும்
வாடின கட்டலில் மலர்வகை நாலும்

கண்விழிக்க எவ்வாறு ஏலும்
மேலும் மேலும்?

மன்னன்:— அதை விடு
காது கொடு
கருத் தொடு!
ஒரு புலவர் ஊரின் நடு
உத விடு
கின்ற
கவிதைத் தேனைச்செவி மடு
நுகர்ந்து மனம் நிறை படு
நாராய் நாராய்............
............எனுமே என்ருர்!

அரசி:— "பழம்படு பனையின் கிழங்குபிளந்தன்ன"
ஆ! என்ன அணி
மறக்க முடியாத கவிதைப் பணி
வந்திருக்கிருரா அப்புலவர் மணி?

மன்னன்:— விரைவில் வா அழைப்போம்
அவர் வரவால் உயிர் தழைப்போம்
அவருக்குப் பெருந்தொண் டிழைப்போம்
நாம் பிழைப்போம்

பாண்டியன் மன்றம்

பாண்டி:— வேவுகாரரே இரவில் நகரைச் சுற்றிச்
சுற்றிக் கால் நொந்தேன்
தேரடி அருகில் வந்தேன்
என் போர்வைக் காணுமற்
போகவே உள்ளம் நைந்தேன்
கள்ளனைத் தேட உமக்குக் கட்டளை
தந்தேன்

வேவு:— அரசே போர்வையின்
அடையாளம் இன்னபடி
என்றால் சொன்னபடி
செய்வோம்

பாண்டி:— இழை அனைத்தும் பொன்னே
அதன் நிறம் மின்னே
முத்துத் தொங்கும் முன்னே
அதன் அழகு என்னே!
என்னே!

வேவு:— இன்னே
செல்கின்றோம் எங்கள் மன்னே

பாண்டி:— ஒன்றை மட்டும் நீ மறந்து விடாதே
கள்ளன் அகப்பட்டால் விடாதே

ஆயினும் அவனுக்குத் தொல்லை கொடாதே
ஐயோ ஏதும் அடாதே
பேசப் படாதே

வேவு:— அரசே மறவேன் உண்ணும் ஊணை
மறப் பேனு தங்கள் ஆணை
செய்யேன் சிறிதும் கோணை

அரசன்:— ஏன் சுணக்கம்?

வேவு:— அரசே வணக்கம்
(போகிருர்கள்.)

புலவர்:— பன்னுடை
போன்ற என்னுடை
கண்டிந்தப் பொன்னுடை
போர்த்தவர் எவர்?
இந்தா துணி
இதை அணி
என்ருர் என் பசிப் பிணி
சிறிது தணி
என்ருரா இல்லையே!
வறுமை தனக் குரிய வில்லை
எடுத்துவாட்டியும் என்னுயிர் பிரியவில்லை
என் குடும்ப நிலை அவர்க்குத் தெரியவில்லை

அரசனிடம் போகவழி புரியவில்லை
(எதிரில் வருவோனைப் பார்த்து)
என்ன! அவன் ஏன் பார்க்கிறான்

என்னை உற்று
வேறு வேலை அற்று
என்மேல் அவனுக்கென்ன பற்று
அவன் தலைப்பாகையோ இருபது சுற்று
மீசையோ முறுங்கைக்காய் நெற்று
நானும் நிற்கிறேன் சற்று

வேவு:— யார்! வை!
இது அரசர் போர்வை
என்ன செய்யும் உன் பார்வை?
கேள் அரசனின் தீர்வை:
இப்படிக்காலை நேர் வை
என்ன உன் முகத்தில் வேர்வை?

புலவர்:— விடிந்தது. கிடந்தது என்மேல்
இப் போர்வை
இது மெய்
என் வாயில் வராது பொய்
தலையைக் கொய்
வேறெது செய்யினும் செய்

வேவு:— வாய்ப்பேச்சுத்தான் நெய்
நடத்தை என்னமோ நொய்

அரசா மன்னித்தால் உய்
இல்லாவிடில் உன் உயிரைக்
கொலைக் களத்தில் பெய்
நட.

பாண்டியன் மன்று

அரசர்:— நீர் இருப்பது எந்த நத்தம்

புலவர்:— சத்தி முத்தம்

அரசர்:— உம் தொழிலா அயலார் உடமையை நாடுவது?

புலவர்:— இல்லை பாடுவது

அரசர்:— போர்வை ஏது?

புலவர்:— தெரி யாது
நான் விழித்த போது
கிடந்தது என் மீது

அரசர்:— அமைச்சரே இவரைத்
தனிச் சிறையிம் தள்ள வேண்டும்

அமைச்:— அரசே ஏன் பதட்டம் கொள்ள வேண்டும்
கடுமொழி ஏன் விள்ள வேண்டும்
ஆராயாது ஏன் துள்ள வேண்டும்

அரசர்:— புலவரே நீர் அடைய வேண்டுவது சிறை

புலவர்:— எனக்கா சிறை
என்ன முறை
நீரா ஓர் இறை
ஆய்ந்தோய்ந்து பாராதது உம் குறை

அரசன்:— சிறைக்குத்தான் போக வேண்டும்
ஏன் என்னை நோக வேண்டும்

புலவர்:— இப்படியா நான் சாக வேண்டும்

அரசன்:— தீர்ப்பு முடி வானது

புலவர்:— ஏனது

அரசன்:— என் உரிமை எங்கே போனது

புலவர்:— செய்தறியேனே நானது

அரசன்:— அமைச்சரே சிறைப்படுத்துவீர் சென்று

அமைச்:— நன்று

அரண்மனையில் ஓர் அறை

காவற்:— புலவரே இதுதான் நீர்
இருக்க வேண்டிய அறை

புலவர்:— இதுவா சிறை

காவற்:— ஆம்
போம்

புலவர்:— போகின்றோம் நாம்
(சுற்றும் முற்றும் பார்த்து)
பொன்னால் தட்டு முட்டு
திரையெல்லாம் பட்டு
கேட்கும் பாடலெல்லாம் புதிய மெட்டு
முரசின் கொட்டு!
இதை விட்டு
இப்புறம் சென்றால் தங்கத் தட்டு
அதில் மணிகள் இட்டு'
காட்டி வைத்துள்ளார் ப கட்டு,
தூண்களெல்லாம் மின் வெட்டு
அவற்றின்மேல் பறப்பன போலும் சிட்டு!
சிறையில் இருக்க வேண்டியது
பொத்து விளக்கு
இங்குள்ளனவோ பத்து விளக்கு,
அனைத்தும் கொத்து விளக்கு
நடுவில் தரையில் தங்கக் குத்து விளக்கு
சிறையில் தருவது தரை மட்டில்
இது தங்கக் கட்டில்
அருகில் பல வகை வட்டில்

பாவை ஆடும் தொட்டில்
இங்கில்லை செத்தைப் படுக்கை
இருப்பது பஞ்சு மெத்தைப் படுக்கை
இங்கு ஏசலும்
வசைகள் பேசலும்
மொய்க்கும் ஈசலும்
இல்லை, பொன் னூசலும்
மணம் வீசலும்
காணக்கண் கூசலும்
உண்டு

காவல்:— (வந்து) புலவரே இதோ சோறும்
மிளகின் சாறும்
கறிகள் பதி னாறும்
அள் ளூறும்
பண்ணியங்கள் வேறும்
உன்ளன பசி யாறும்
இன்னும் வேண்டுவன கூறும்

புலவர்:— குறுக்கே ஒரு சொல் கேட்டு விடுங்கள்
என் மனைவி மக்களையும்
இச் சிறையில் போட்டுவிடுங்கள்

காவல்:— சிரிப்புக்கு வித்து
உங்கள் எத்து!
பொறுங்கள் நாள் பத்து
அரசர் வருவார் ஒத்து

மாளிகை

புலவர்:— போய் வருவீர் நான் சாப்பிடுகின்றேன்
பிறகு கூப்பிடுகின்றேன்

மன்னன்:— பணியாளர்களே
சத்தி முத்தம் செல்லுங்கள்
இப்பொருள்கள் புலவர்
கொடுத்தார் என்று புலவர் மனைவியிடம்
போய்ச் சொல்லுங்கள்
வழியில் திருடர் வந்தால்
அவர்களை வெல்லுங்கள்

பணியா:— அப்படியே அரசே

அரசர்:— நடவுங்கள்
பொழுதோடு இடையில் காட்டைக்
கடவுங்கள்

பணியா:— அரசே கும்பிடுகின்றோம்
தங்கள் பேச்சை நம்பிடுகின்றோம்

பணியா:— பாகனே யானையை ஓட்டு
அடே வண்டியைப் பூட்டு
உன் நடையை நீட்டு
தலையில் மூட்டையைப் போட்டு,

சில்லரைச் சாமான்களை யெல்லாம் கூட்டு,
கத்தியைத் தீட்டு
உறையில் போட்டு
இடையில் கட்டிக் காட்டு
நடவுங்கள் என் சொல் கேட்டு
பார்த்து நடவுங்கள் உளை
சுமையைத் தடுக்கிறது பார் கிளை
அவிழ்கின்றதுபார் வண்டிமாட்டின் தளை
இறுகட்டுமே குரல் வளை
வரிசையாய் ஓட்டுங்கள் குதிரை களை
ஆர் தம்பி நில்
சத்தி முத்தம் இன்னும் எத்தனை கல்?
தெரிந்தால் சொல்
இது என்ன புல்?

தம்பி:— இல்லை அது நெல்
சத்தி முத்தத்திற்கு அந்த வாய்க்காலைத்
தாண்டிச் செல்
ஏனையா சத்தி முத்தப் புலவர் வீடு
எங்கே உண்டு
அவருடைய பெண்டு
இருந்தால் கூண்டு
புலவர் கொடுத்ததாக விண்டு
இவைகளைக் கொண்டு
சேர்ப்பது எம் தொண்டு

தம்பி:— ஐயா அதோ தெரிகிறதே மச்சு
அதன் அண்டையில் இருக்கிற குச்சு

ஆள்:— புலவர் வீடு பூட்டி யிருக்கிறதே
உள் கொக்கி மாட்டி யிருக்கிறதே

ஆள்:— தட்டு

ஒலி:— லொட்டு லொட்டு

ஆள்:— அவர்கள் இருப்பது அந்தக் கட்டு

ஆள்:— உம்! கையிலே கிடையாது ஒரு துட்டு
இதில் அவாகட்கு முன் கட்டுப்
பின் கட்டு!
படிக் கட்டு
அதை மட்டு
விடு! அந்த மட்டு

ஆள்:— அம்மை அம்மை அம்மை

பிள்ளை:— அம்மா அழைக்கின்றூர்கள் உம்மை

மனைவி:— யார் அழைப்பார் நம்மை?

ஆள்:— திறவுங்கள் தாளை

மனைவி:— காசில்லாத வேளை

ஆள் :— பார்த்துப் பேசுங்கள் ஆளை

மனைவி :— உங்கள் கடனைத் தீர்க்கிறேன் நாளை

ஆள் ;— கேளுங்கள் எம் சொல்லை

மனைவி :— இப்போது காசு கையில் இல்லை

ஆள் :— இதென்ன தொல்லை

புலவர் எம்மை விடுத்தார்

மனைவி :— ஓகோ என்ன கொடுத்தார்?

ஆள் :— மாணிக்கச் சுட்டி,

காப்புக் கொலுசு கெட்டி'

காலுக்கு மெட்டி,

மற்றும் நகைகள் வைக்கப் பெட்டி,

வெள்ளிச் சட்டி,

பழத்தித்திப்புத் தொட்டி,

தங்கக் கட்டி,

யானைக் குட்டி,

மிக நீளம் அம்மா இந்தப் பட்டி!

மனைவி :— மெய்யா ஐயா?

ஆள் :— ஐயையோ பொய்யா?

மனைவி :— உடை?

ஆள்:— என்ன தடை?
ஒரு கடை!
அப்படியே! நூல் ஒரு விரற் கடை
தங்கக் கெண்டை எடைக் கெடை

மனைவி:— அப்படியானால் முன்னே
கூரையின் ஓலையை
நீக்கிப், போடுங்கள் ஒரு சேலையை

ஆள்:— போட்டோம் எடுத்துக் கொண்டீர்களா?

மனைவி:— ஆம் உடுத்துக் கொண்டோம்
திறந்தேன் உள்ளே வாருங்கள்

ஆள்:— நிறையப் பெருள் பாருங்கள்
இதோ மூட்டை
சம்பா நெற் கோட்டை
காணுங்கள் பெட்டிகளின் நீட்டை
அவிழ்த்து விடுகின்றோம் வண்டி மாட்டை
இனிப் பெரிதாகக் கட்டுங்கள் வீட்டை

மனைவி:— ஆம் வெறும் ஓட்டை
என்ன என்பது இது வரைக்கும்
பட்ட பாட்டை!

ஆள்:— அடைய வேண்டும் எங்கள் நாட்டை
இல்லா விட்டால் அரசர்

கிழித்து விடுவார் எங்கள் சீட்டை,
பொழுதோடு திரும்பாவிடில்
திருடரின் வேட்டை
அதுவு மின்றிக் கொடியது
போகும் பாட்டை
பெரிதான வேலங் காட்டைக்
கடந்தேற வேண்டும் பெரிய மேட்டை

மனைவி:— கேட்க மறந்தேன் இந் நேரம்
அவர் சென்றது போன வாரம்
இது அயலார்க்கு இளக் காரம்
அவருக்கும் இல்லை நெஞ்சில் ஈரம்
சொன்னால் என்மேல் காரம்

ஆள்:— ஆடிப் பூரம்
கழிந்தால் அங்குத் திரு விழா
ஆற்றின் ஓரம்

மனைவி:— அப்படியானால் எது அவர் வருநாள்!

ஆள்:— இப்போது திருநாள்
அதன் பின் ஒருநாள்
அல்லது இருநாள்

மனைவி:— எல்லாம் தந்தார்
அவரும் வந்தார்

என்றால் நொந்து ஆர்
பேசுவார்?

ஆள்:— அவரிடம் சொல்லுகின்றோம்
இப்போதே செல்லுகின்றோம்

மனைவி:— சாப்பாடாகிவிடும் ஒரு நொடி
பாப்பா ஒரு படி
போட்டு வடி.
பிட்டுக்கு மா இடி
இதென்ன பாப்பா மிளகாய் நெடி!
விரைவில் வேலையை முடி

ஆள்:— எதற்கம்மா இது வேறு
இருக்கிறதம்மா கட்டுச் சோறு
இந்தப் பொழுது போய்விடும் ஒருவாறு

மனைவி:— ஆய்விட்டதே

ஆள்:— பொழுது போய் விட்டதே

மனைவி:— தட்டி நடப்பதற்கல்ல நான் சொல்வது

ஆள்:— நல்லது

அரண்மனை

அரசி:— அத்தான், புலவரை அனுப்பி
விடலா காதா

அரசன்:— நான் அவருக்குச் செய்வது தீதா?
என் நோக்கம் தெரிவது இப் போதா?
குறை சொல்வது என் மீதா?

அரசி:— வளையிலிருக்கும் நண்டு
போல, அவரைக் கண்டு
மகிழ, வீட்டுக்கும் தெருவுக்கும்
நடந்து கொண்டு
இருப்பாளே அவர் பெண்டு
அன்றியும் குண்டு
விளையாடும் பிள்ளைகள்
அவருக்கு உண்டு!
அப்பாவைக் காண அவர் வண்டு
விழிகள் வருந்துமே ம ருண்டு

அரசன்:— கண்மணி கேள்
புலவர்க்கு வீடுகட்ட ஆள்
அனுப்பினேன் முப்பதா நாள்

அரசி:— ஓகோ குடிசையாய் இருக்கப்
படா தென்று
ஆட்கள் சென்று
மாடி வீடு ஒன்று
கட்டச் செய்தீர்களா? நன்று
அத்தான் அவர் இனி ஏழை அன்று

புலவர் நின்று
தின்றாலும் அழியாது
அவர் பெற்ற செல்வக் குன்று
ஒரு பாட்டினால் அவர் தம்
வறுமையைக் கொன்று
புகழ் நாட்டினார் புலவரை வென்று
அவரைத் தலைவராக்கி விட்டது
புலவர் மன்று

அரசன்:— பெண்ணே புலவரில் அவர்
உயர்ந்த இனம்

அரசி:— அவர் முனம்
சென்று காண விழைகின்றது என் மனம்

அரசன்:— சரி. அவரைக் கண்டவுடன் மேலுக்குக்
காட்டுவேன் சினம்
அதற்காக நீ வருந்தினால் அது தெரியாத்
தனம்

அரசி:— வருந்தவில்லை உண்மையிலே

அரசன்:— அப்படியானால் வா மயிலே

(சிறை)

அரசன்:— பாவலரே

புலவர்:— ஏன் காவலரே

அரசன்:— என்ன வேண்டியது!

புலவர்:— மன்னவா, வறுமை தாண்டியது
பெண்டு பிள்ளைகளைக் காணும் அவா
தாண்டியது
அதனால் மனத்தில் துன்பம் ஈண்டியது

அரசன்:— நீர் செய்தது புலவரே கொட்டம்
ஓராண்டுசிறையிருக்கவேண்டியது சட்டம்
சிறிது தளர்த்தியது என் திட்டம்
இதற்காக உன் பேச்சோ ப தட்டம்!
என் ஆட்சியை என்ன நினைக்கும்
இந்த மா வட்டம்?

புலவர்:— பார்க்க விரும்புகிறேன்
பார்த்து விட்டுத் திரும்புகிறேன்
இரக்க முள்ள மன்னவா
அப்போதுதான் தீரும் என்னவா

அரசன்: ஆரடா பல்லக்குப் போக்கி!
இவரை இவர் ஊர் நோக்கி,
பல்லக்கில் வைத்துத் தூக்கிச்
சென்று இவர் அவாவை நீக்கி
வாருங்கள்

அரசன்:— புலவரே, திரும்பவேண்டும் உடனே

புலவர்:— அது என் கடனே

சத்தி முத்தம்

புலவர்:— பாண்டியனூர் நாடினேன்
மாளிகை தேடினேன்
தேரடியில் படுத்துப் பாடினேன்
பிறகு கண் மூடினேன்
விடியப் பேர்வை இருந்தது
மகிழ்ச்சி கூடினேன்
திருடன் என்று பிடித்தார் வாடினேன்

மனைவி:— பிறகு?

புலவர்;— அரசர் உன்னைச் சிறைப்படுத்.தினேன்
என்றார்
பல்லையே பல்லால் மென்றார்
கண்ணால் என்னைத் தின்றார்
பிறகு சிரித்து நின்றார்

மனைவி:— அரசர் உங்களையா புடைத்தார்?

புலவர்:— இல்லை சிறையில் அடைத்தார்
என் பசியின் எலும்பை உடைத்தார்
பதினாறு வகைக் கறி சோறு படைத்தார்
அப்ப வகையை என் வாயில் அடைத்தார்
என் அச்சம் துடைத்தார்

மனைவி:— அப்படியா?

புலவர்:— இப்படியே கழிந்தது பகலிரவு—நேரம்
தீர்ந்தது நாலு வாரம்

மனைவி:— பின்பு?

புலவர்:— அரசர் என்னைக் கண்டார்
போகவிடைகேட்டேன் ஒப்புக் கொண்டார்
ஆனல் உடனே திரும்ப வேண்டும்
என்று விண்டார்

மனைவி:— ஐயையோ கோலமிட்டேன் மெழுகி
எண்ணெய் இட்டு முழுகி
என்மேலே அன்பு ஒழுகி
தங்கி இராவிடில் என் மனம் கெட்டு
விடாதா அழுகி?

பாப்பா:— அப்பா
நீங்கள் போகா விட்டால் தப்பா?

மனைவி:— மேலும்
வானத்தை மூடியிருக்கிறது மப்பா
வழியில் நனைவதில் தித் திப்பா

புலவர்:— அட சுப்பா
சின்.. னப்பா

ஏன் குப்பா
இப்போது போகவேண்டியது கண்டிப்பா?

குப்பன்:— போகலாம் விடிந்தால்

புலவர்:— அரசர் கடிந்தால்?

குப்பன்:— எங்கள் கால் ஒடிந்தால்?
நாங்கள் மடிந்தால்!
முடிந்தால் தானே ஐயா?!

புலவர்:— சரி போவது நாளை
ஏனென்றால் வருத்திக் கொள்ளக்
கூடாது தோளை!

புலவர்:— ஏன் அழுகிறாய் பாப்பா?
கையை உறுத்துவது தங்கக் காப்பா?

பாப்பா:— இவ்வளவு கெட்டியா போப்பா!
பொன்னுச்சி, சின்ன பிள்ளை
அழுகிறானே ஏன்?

பொன்:— முக்கனியும் தேன்
அதைவிட்டு அவன்; மான்
வேண்டும் என்றழுகின் றான்

புலவர்:— என்ன அது பார் அந்த மூலை

பொன்:— ஆம் கல்விழைத்த மாலே
கழற்றி எறிந்தேன் பழைய வேலே!

புலவர்:— என் கணக்கப் பிள்ளே
அந்தத் தங்கப் பெட்டியில் என்ன பழுது?
மூன்ருவது வீட்டுக்காரன்
இருக்கிருனே விழுது
அவன் ஆயிரம் பொற்காசு
கடன் கேட்கிருனே தொலே அழுது
அந்தக் கல்விக் கழகத்திற்குப்
பத்தாயிரம் கொடு தொழுது
நாலாயிரமா செலவு இன்றைய பொழுது
கூட்டு முழுது
விடாமல் எழுது

கணக்:— தம் ஆடு
மந்தை மாடு
சென்று காடு
மேய்ந்து வீடு
வந்து அடங்கக் கொட்டகை போடு
என்ருர் நம் மன்ருடு

புலவர்:— ஓ நல்ல ஏற் பாடு
மேம் பாடு
பெற ஆவன தேடு

கணக்:— என்ன பிற் பாடு
நாடோறும் நம் யானை
தின்னும் வெல்லப் பானை
எத்தனை? அதனோடு சேர் தேனை
வேளைக்கு இருமூட்டை அரிசி
வைக்கச் சொல் ஓட்டு வானை

கணக்:— அது செல்வத்தில் அமிழ்கின்றது
கவளத்தை உமிழ்கின்றது

புலவர்:— ஏன்? அரிசியுடன் கலந்த தவிட்டாலோ?
அல்லது தெவிட்டாலோ?

துடிதாங்கி வருகிறன்

குடி:— வீட்டில் யார்?

புலவர்:— யார் நீர்
உரைப் பீர்

குடி;— கையில் கொடிதாங்கித்
தலையில் முடிதாங்கி
இந்தப் படிதாங்கி
வாழும் மன்னரோ நீர்!

புலவர்:— நீர் யார் துடிதாங்கி?

குடி:—	தெரியாதா நான்தான்	குடிதாங்கி
புலவர்:—	என்ன	சேதி?
குடி:—	உன் சொத்தில் என்ன	மீதி?
	அதிலே பிரித்துக் கொடு	பாதி
	அதுதான்	நீதி
புலவர்:—	நீ என் அப்பனுக்குப்	பிறந்தாயா?
குடி:—	நான் பங்காளி என்பதை	மறந்தாயா?
புலவர்:—	அவ்வளவு நீ	சிறந்தாயா?
குடி:—	நீ உறவைத்	துறந்தாயா?
	அல்லது இருக்கிறுயா?	இறந்தாயா?
புலவர்:—	போ	வெளியே
குடி:—	அட எங்	கிளியே
	கம்பங்	களியே
	கறியின்	புளியே
	அட அச்சங்	கொளியே
	மானமில்லையா	துளியே
	இருந்தால் பிரி	உடமையை
புலவர்:—	அடட விளக்கி விட்டார்	கடமையை
	என்னிடம் காட்டாதேடா உன்	மடமையை

...டிவிடு படுவாய்

குடி:— அட பையலே நீ கெடுவாய்

(இருவருக்கும் சண்டை)

புலவர்:— இதென்ன என்கையோடு வந்துவிட்டது!
இவன் தாடியா?
இது இவன் முக மூடியா
இவனோர் கூத் தாடியா

(குடிதாங்கியே பாண்டியன் என்று அறிந்து)

அப்படியா பாண்டிய மன்னரே
அறியாமற் போனேன் முன்னரே

அரசர்:— உங்கட்குத் தொல்லை விளைக்க லானேன்
தங்கள் நிலை நலந் தானே?

(பாட்டு)

புலவர்: — வெறும்புற்கையுமரி தாங்கிள்ளைச்சோறும்
என் வீட்டில் வரும்

எறும்புக்கும் ஆஸ்பதமில்லை முன்னாள்
என் இருங் கலியாம்
குறும்பைத் தவிர்த்த குடிதாங்கியைச்
சென்று கூடிய பின்

தெறும்புற் கொல் யானை... வளங்
கொள்ளாமல் தெவிட்டியதே!

அங்கும் என்னைக் காத்தீர்கள்
இங்கும் செல்வம் சேர்த்தீர்கள்

பாண்டி:— புலவரே நாராய் நாராய் என்ற
அப்பாட்டுக்கு அளித்தேன்
அத்தனை பொன்னையே!
இப்பாட்டுக்கு அளித்தேன்
நான் என்னையே!